

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, zastoupená Mgr. Tomášem Tylllem, advokátem se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **RegioJet, a. s.**, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, zastoupená Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2015, č. j. 10 A 187/2012 – 164,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2015, č. j. 10 A 187/2012 – 164, bylo zrušeno rozhodnutí ministra dopravy (dále jen „stěžovatel“) ze dne 26. 11. 2012, č. j. 45/2012-510-RK/4, a věc byla vrácena ministerstvu dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo na základě rozkladu podaného osobou zúčastněnou na řízení zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 14. 5. 2012, č. j. 317/2011-030-Z106/4, a věc byla stěžovateli vrácena k poskytnutí informace požadované osobou zúčastněnou na řízení dne 10. 10. 2011.

Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že vyšel ze závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, který byl vydán ve skutkově související právní věci týkající se shodných účastníků řízení. Z tohoto rozsudku vyplývá, že žalobu nebylo možné odmítnout jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, jak navrhoval stěžovatel. Žaloba byla naopak podána důvodně, neboť žalobkyně (dále jen „účastnice řízení“) měla být uvědomena o tom, že byla podána žádost o informace s tím, aby se případně vyjádřila k uvažovanému způsobu vyřízení této žádosti. Pokud tímto způsobem stěžovatel nepostupoval, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. S ohledem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom městský soud nemohl zohlednit fakt, že po podání žaloby byly již osobě zúčastněné na řízení požadované informace poskytnuty. Proto se městský soud věcně nezabýval výhradami účastnice řízení proti poskytnutí požadované informace, neboť mu nepřisluší vyjadřovat se k námitkám, k nimž se měl v první řadě vyjádřit stěžovatel, který však svým postupem účastnici řízení znemožnil, aby své námitky v řízení před správním orgánem uplatnila.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013 – 81, kterým mu bylo uloženo posoudit znovu přípustnost žaloby, a v případě závěru o její přípustnosti, napadené správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Bylo tedy povinností městského soudu posoudit, zda požadované informace byly či nebyly poskytnuty po právu. Ten však této povinnosti nedostál. Podle stěžovatele je právní názor městského soudu opírající se o závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, který je sám o sobě problematický, přepjatým formalismem, kterým je pouze odkládáno rozhodnutí soudu ve věci samé. V dané věci totiž byly požadované informace poskytnuty před více než dvěma lety. Ještě před tímto krokem účastnice řízení dostatečným způsobem vyjádřila svůj názor, a to jak v žalobě a návrhu na vydání předběžného opatření projednávaných městským soudem, tak v dopise předsedy představenstva a generálního ředitele účastnice řízení ze dne 10. 12. 2012, č. j. 4948/2012-O25, adresovaném 1. náměstkovi ministra stěžovatele. Následně pak svůj právní názor na poskytnutí požadované informace sdělila v žádosti o přiznání postavení účastníka v řízení o poskytnutí informací ze dne 21. 12. 2012, které jí, a to v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, přiznáno nebylo. S ohledem na tyto skutečnosti má stěžovatel za to, že následkem rozsudku městského soudu by ve fázi rozkladového řízení bylo mezi podklady rozhodnutí pouze formálně doplněno vyjádření účastnice řízení ke způsobu vyřízení žádosti o poskytnutí informace a bylo by vydáno identické rozhodnutí. Takový postup stěžovatel nepovažuje za racionální a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 – 140. Naopak za podstatnou považuje stěžovatel skutečnost, že účastnice řízení byla o žádosti o poskytnutí informace prokazatelně informována a ke způsobu jejího vyřízení se ještě před jejím poskytnutím mohla vyjádřit, což dopisem ze dne 10. 12. 2012 také učinila. Stěžovatel toto vyjádření reflektoval a vyvodil z něho důsledky pro svůj další postup (zcela ve smyslu závěrů uvedených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62) a poté, také ve světle odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření a původně i žaloby, část požadovaných informací osobě zúčastněné na řízení poskytl. V reakci na argument městského soudu ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel

pokračování

vedl, že informace poskytl až v návaznosti na odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření a prvotní odmítnutí žaloby. Navíc právní názor, o který se městský soud nyní opírá, byl poprvé vysloven v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Tudíž v době, kdy stěžovatel ve věci rozhodoval, nebyl tento právní názor znám. Důslednou aplikaci tohoto právního názoru pak stěžovatel v případě, kdy jsou požadovány informace z různých registrů, které se mohou týkat až stovek potenciálně dotčených osob, považuje na prakticky nerealizovatelnou. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastnice řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti označila odůvodnění kasační stížnosti za vnitřně rozporné, neboť na jedné straně stěžovatel uvedl, že účastníci řízení byl dán prostor k vyjádření se ve věci, a na straně druhé uvedl, že právní názor, o který se městský soud v napadeném rozsudku opírá, nebyl v době rozhodování stěžovatele znám. Na tom, že celý postup poskytování informace byl stížen pochybením stěžovatele, nemůže nic změnit pozdější doručení nesouhlasu účastnice řízení s poskytnutím informace. Není také pravdou, že by z tohoto nesouhlasu vyvodil stěžovatel jakékoli důsledky pro svůj další postup. Touto argumentací se pouze pokouší vyvinít z porušení svých povinností a ze zásahu do práv účastnice řízení. Účastnice řízení také vyjádřila nesouhlas s tvrzením, že by napadený rozsudek byl pouze výsledkem přepjatého formalismu, přičemž tvrzení, že o rozkladu bude po doplnění podkladů rozhodnuto stejně, je pro ni překvapivé. Nic totiž nebrání tomu, aby i za situace, kdy byly informace poskytnuty, bylo rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací potvrzeno. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 – 140, je nepřipadný. Účastnice řízení poukázala na skutečnost, že žalobu podala ještě před poskytnutím informací a bylo by v rozporu se zásadou spravedlnosti, pokud by jí bylo kladeno k tíži, že rozsudek byl vydán až po nezákonném postupu stěžovatele, tj. po poskytnutí informací. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že názor městského soudu vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu nedůvodně rozšiřuje povinnosti správního orgánu ve vztahu k dotčeným osobám, a to nad rámec ust. § 4 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V posuzované věci nebylo nezbytné uvědomit účastnici řízení o podané žádosti o informace a o zamýšleném poskytnutí vyžádané informace, neboť to není nezbytně třeba k hájení jejích práv. Již v době podání žádosti o informaci totiž bylo správnímu orgánu I. stupně známo stanovisko účastnice řízení k charakteru vyžádaných informací a k jejich poskytnutí, neboť předmětné informace označila za obchodní tajemství v čl. XXVI odst. 1 písm. b) a c) smlouvy o závazku veřejné služby v drážní osobní dopravě ve veřejném zájmu na zajištění dopravních potřeb státu na období od 1. 1. 2010 do konce platnosti jízdního řádu pro období 2018/19 (dále jen „smlouva“). Proto další stanovisko k této otázce je nadbytečné. Navíc vyžádaná informace musí být označena jako obchodní tajemství ještě před doručením předmětné žádosti o poskytnutí informace. Proto by dodatečné stanovisko účastnice řízení bylo pro posouzení žádosti o poskytnutí informace bezpředmětné, ledaže by účastnice řízení uvedla, že požadované informace za obchodní tajemství již nepovažuje, přičemž v takovém případě by rovněž nebyla dána potřeba hájit práva účastnice řízení, jak vyžaduje ust. § 4 odst. 3 správního řádu. Podle osoby zúčastněné na řízení není ochrana

obchodního tajemství absolutní, ale je limitována ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Vyjádření účastnice řízení k charakteru vyžádaných informací není pro stěžovatele závazné a ten je povinen sám posoudit, zda žádost splňuje požadavky informačního zákona, zda vyžádaná informace spadá pod informační povinnost povinného subjektu, zda se na daný případ nevztahuje některá z výjimek poskytnutí informací podle citovaného zákona a rovněž je povinen sám vyhodnotit naplnění znaků případného obchodního tajemství. Absence stanoviska účastnice řízení proto nemohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení proto je požadavek, aby stěžovatel v situaci, kdy je mu známo stanovisko účastnice řízení k charakteru vyžádaných informací a k jejich poskytnutí, byl povinen o takové stanovisko formálně požádat, nedůvodným formalismem. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť kasační stížnost je v dané věci již druhou v pořadí. Jelikož v kasační stížnosti stěžovatel namítal, že se městský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, je třeba kasační stížnost považovat za přípustnou. Bylo by tomu ale tak i bez této výslovné námitky, neboť zákaz opakované kasační stížnosti lze vztahovat pouze k otázkám, které Nejvyšší správní soud již dříve závazně posoudil. V dané věci je však předmětem kasační stížnosti otázka zcela jiná. Zatímco v řízení o první kasační stížnosti přezkoumával Nejvyšší správní soud usnesení o odmítnutí žaloby, v tomto řízení o kasační stížnosti je přezkoumáván rozsudek, kterým bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno, takže stěžejní stížní námitka týkající se důvodu zrušení tohoto rozhodnutí, nemohla být dosud vůbec řešena.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal městskému, že se neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013 – 81, je tato stížní námitka nedůvodná, protože Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku pouze posuzoval, zda byla podaná žaloba odmítnuta důvodně a s poukazem na specifika řízení o poskytnutí informací zavázal městský soud, aby znovu posoudil přípustnost žaloby a pokud by dospěl k závěru o její přípustnosti, aby napadené rozhodnutí meritorně přezkoumal. Tento právní názor městský soud plně respektoval a o žalobě již rozhodl meritorně. To, že napadené správní rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, aniž by se zabýval dalšími žalobními námitkami, nelze hodnotit jako nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu. Takto konkrétní totiž závazný právní názor nebyl a s ohledem na tehdejší procesní situaci ani být nemohl.

Další otázkou je, zda právní názor, který městský soud vyslovil v napadeném rozsudku a který byl důvodem zrušení napadeného rozhodnutí, ob stojí. Podstata tohoto právního názoru spočívá v tom, že porušení práv účastnice řízení ve smyslu ust. § 4 odst.

pokračování

2, 3 a 4 správního řádu v procesu poskytnutí informace je vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle obsahu správního spisu podala osoba zúčastněná na řízení dne 10. 10. 2011 žádost o poskytnutí následujících informací: a) výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti vztažený na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, který byl dopravce povinen předložit stěžovateli podle článku IV. odst. 5 smlouvy, b) informace o výši výdajů stěžovatele na krytí kompenzační platby za provozování jednotlivých linek dálkové dopravy za rok 2010, a to v členění podle přílohy 9 smlouvy. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14. 5. 2012 byla tato žádost odmítnuta. Toto rozhodnutí stěžovatel zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení s tím, aby poskytl informace uvedené v bodu a) žádosti osoby zúčastněné na řízení. Ohledně bodu b) v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že touto informací stěžovatel nedisponuje, a proto její poskytnutí bylo odmítnuto po právu. Dne 18. 12. 2012 poskytl správní orgán I. stupně osobě zúčastněné na řízení informace požadované v bodě a) žádosti. Dne 21. 12. 2012 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o přiznání účastenství v řízení o žádosti osoby zúčastněné nařízení. Na uvedenou žádost účastnice řízení však správní orgán I. stupně nereagoval. Dne 14. 1. 2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena druhá žádost účastnice řízení o přiznání účastenství ve všech probíhajících i budoucích řízeních o poskytnutí informace týkajících se práv a povinností plynoucích ze smlouvy. V této žádosti účastnice řízení zdůraznila, že pokud se správní orgán I. stupně rozhodne zveřejnit informaci ze smlouvy, které podle jeho názoru není obchodním tajemstvím účastnice řízení, je povinen o svém úmyslu, tedy před zveřejněním, účastníci řízení informovat a dát jí možnost vyjádřit se k žádosti o poskytnutí informací. Tuto žádost správní orgán I. stupně shledal neopodstatněnou, což účastnici řízení sdělil přípisem ze dne 12. 2. 2013. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013, č. j. 317/2001-030-Z106/17, pak správní orgán I. stupně odmítl žádost o poskytnutí informace v bodu b), přičemž v toto řízení s účastnicí řízení nejednal a ani jí toto rozhodnutí nedoručil.

Otázkou, jaká práva přísluší osobám, které by mohly být dotčeny poskytnutím informace, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nejprve v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, a poté podrobněji v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, který se týkal týchž účastníků a skutkově obdobné věci, jako je nyní posuzovaná věc. Byť stěžovatel tento rozsudek v kasační stížnosti označuje sice za problematický, konkrétně proti němu neargumentuje. Nejvyšší správní soud tudíž v nyní projednávané věci nemá důvod, aby jeho závěry nevzal bez dalšího za základ svých úvah. Podle citovaného rozsudku *„při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím mají osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny, práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů (zejm. z § 4 správního řádu). Povinný subjekt jim v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů musí v řízení o žádosti umožnit hájit jejich práva. Při každém poskytování informací by měl nejprve ověřit, zda neexistují osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny na svých právech. Půjde především o případy, kdy žadatel bude požadovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejích osobních údajů (§ 8a, § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím), resp. informace, jež by mohly mít povahu obchodního tajemství (§ 9 zákona), jako v nyní projednávaném případě. Pokud takové osoby budou existovat, vyrozumí je povinný subjekt o podané žádosti a případně i uvažovaném způsobu rozhodnutí o ní (§ 4 odst. 2 a 3*

správního řádu); současně jim umožní hájit jejich práva, tj. v přiměřené době se k věci vyjádřit. Následně zpraví dotčené osoby o způsobu vyřízení žádosti. Uvedený závěr podporuje i odborná literatura (viz. opus cit. v bodě [24] výše, s. 653 – 654). Pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti a pro odvolací řízení pak již s ohledem na dikci § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím platí ustanovení o účastenství vyplývající z § 27 správního řádu.“

V nyní posuzované věci je předmětem přezkumu rozhodnutí stěžovatele, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o odmítnutí žádosti a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, aby poskytl informace uvedené v bodu a) žádosti osoby zúčastněné na řízení. Toto rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 11. 2012. Správní orgán I. stupně před jeho vydáním s účastnicí řízení jako s dotčenou osobou ve smyslu ust. § 4 správního řádu, a ani jako s účastnicí řízení podle podle ust. § 27 správního řádu nejednal. Toto rozhodnutí přitom bylo tím, které vyslovilo závazný právní názor ohledně poskytnutí požadované informace, tj. že má být zčásti poskytnuta a zčásti odmítnuta. Postup stěžovatele tudíž nelze hodnotit jinak, než jako vadu řízení. Při zodpovězení otázky, zda tato vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nelze přihlížet ke skutečnostem, které nastaly až po vydání tohoto rozhodnutí. Pro soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu platí ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni rozhodování správního orgánu. Z tohoto pravidla sice judikatura dovodila výjimky (např. ve vztahu ke správnímu trestání), nicméně v dané věci se o takový výjimečný případ nejedná. Nelze tudíž brát v úvahu, že se účastnice řízení po vydání napadeného rozhodnutí k povaze poskytovaných informací vyjádřila (např. v žalobě), a dovozovat z toho, že zkrácení jejich práv podle ust. § 4 odst. 4 správního řádu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Takový výklad nelze akceptovat, neboť v jeho důsledku by se soudní ochrana v daném případě stala zcela neúčinnou.

K tvrzení stěžovatele, že důslednou aplikací tohoto právního názoru by v určitých případech mohlo být poskytování informací prakticky nerealizovatelné, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 – 50, v němž uvedl: „Jakkoli existuje veřejný zájem na bezodkladném sdělení požadovaných informací žadateli, nelze tento zájem zcela nadřadit nad zájmy dotčených osob v řízení a zbavit je základních procesních práv, která jim v řízení o žádosti přísluší. Jak ostatně v bodě 108 citovaného rozsudku konstatoval rozšířený senát: „Komunikace mezi povinným subjektem a dotyčnou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že posun judikatury, k níž došlo, byl proveden zákonem předvídaným způsobem a takto judikované závěry je třeba aplikovat ve všech řízeních před správními soudy bez ohledu na to, že správními orgány v době jejich rozhodování nebyly známy.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

pokračování

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastnice řízení měla v řízení úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (písemné vyjádření) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů v částce 3.100 Kč a v náhradě hotových výdajů 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Celková částka nákladů řízení proto činí 4.114 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů zvláštního zřetele hodných ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V tomto řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil a nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu